

fra Skyen og rørte Vandet, saa det fik lægende Kraft. Ser man ikke den hele Scene livagtig for sig? En *Vrimmel* af Krøblinge og Syge, der sidder rundt om ved Bred- den og venter paa Miraklets Time. Og allesammen styr- ter de til som en Flok Besatte, hver Gang en nysgerrig Fiskesnude kruser Vandskorpen. Det er et Billede af Menneskehedens Historie gennem alle Tider. Saadan har vi siddet i Aartusinder og spejdet efter en trold- domsagtig Haandsrækning i Farer og Nød — snart fra Præsterne, snart fra Videnskaben eller Lovmageriet. Og trods alle Skuffelser bliver Folk ved at lade sig narre af den første den bedste Hundestejle, der stiger op fra Mudderet og agerer Mirakelmager.“

Han rejste sig og gik hen og lagde Armen om Meta.

„Lille Mutter! Jeg skulde have maskeret mig som Troldmand, sagt *Hocuspocus* til Folk og trukket dem om ved Næsen. Saa var jeg ligesom Johannes ble- ven elsket af min Samtid og dyrket efter min Død som en Velgører. Og du, min Ven — ja, hvordan var det? — lovede jeg dig ikke engang det berømte Kongerige med Guld og grønne Skove? Det plejer vi Mandfolk at gøre. Og nu sidder din Stakkel her og syr dig Øjnene røde!“

Hun klappede hans Kind.

„Du har holdt meget mere, end du lovede. Hvordan det saa skal gaa os — jeg er glad for, at du er, som du er.“